

SOLVEIG VON SCHOULTZ

Ingenting Ovanligt

Schildts

INGENTING OVANLIGT

Solveig von Schoultz

INGENTING OVANLIGT

NOVELLER

HELSINGFORS

HOLGER SCHILDTS FÖRLAG

*Omslagsvinjett av
Ina Colliander*

faksimile ntamo 2013
ISBN 978-952-215-296-1

Tryck:
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Tyskland

www.ntamo.net

HELSINGFORS 1947
J. SIMELII ARVINGARS BOKTRYCKERI AB

RINGEN

Jag vet tre orsaker till att jag slutligen skriver ner det. Rättare: något, jag litar bara på det som är närmast. Jag kan försäkra att det inte är til lyst, om kvällarna är jag inuti som förbrukat tuggummi och vill ringla ihop mig till en hög. Birgitta ligger på andra sidan bordet i utdragssoffan med öppen mun och hård sömn; jag har avskärmat lampan med Hufvudstadsbladet.

För det första. Jag orkar inte vara ensam med det längre. Om jag inte hör när folk talar till mig beror det på att jag sitter nerhukad i dimman, stirrar efter ett ljusare ställe, kanske en öppning rentav. Jag kan inte tala med någon om dimman som kyler i mig dag och natt för det är en skamlig dimma. Nej, inte natt: då är jag i ett konturskarpare land med klara träd och varma röster, om natten färdas jag som en mänska. Fram till gränsvattnet där jag vaknar som det heter.

För det andra. Jag måste fixera mitt tillstånd så nära jag kan, spetsa det på nål liksom en skym-

ningssvärmare, avteckna färgerna, fläckarna. Fortfarande: såvitt jag kan. Jag är tvungen, för senare jämförelsens skull. Jag borde ha gjort det tidigare så jag fick slå fast: i fjol den här tiden kunde jag ännu göra två saker på en gång. (Nu vet jag att jag har satt vällingen på gaslågan först i det ögonblick jag hör den bubbla över medan jag står och klär mig.) Det måste ha varit så, för jag hann med långt mera tidigare och tingen var inte lika motspänstiga. Den gången visste jag också vad jag ägde. Nu bara tror jag att jag borde ha två kilo socker i spar i mitt hemliga skåp. Men Etti påstår att de gick till syltningen i fjol. Nåja. Det är bara utanpå, och skulle inte betyda något om det var fråga om enstaka misstag som händer alla människor.

Just nu tänkte jag: jag ska ta en cigarrett, det klarar hjärnan och jag har inte rökt på hela dagen. Men i askkoppen låg en stump som ännu glödde. Fortfarande: nåja. Jag tänker inte slita känslor på det.

I bibeln står det visst att man ska förlåta sina ovänner sju och sjutti gånger dagligen. Ingen förlåter mig för det här så jag får göra det själv; bittrare ovän kan man näppeligen ha. Och jag får göra det flera gånger än så, för den invärtes

husfridens skull. Det är precis som att ha att göra med ett svårhanterligt barn (Birgitta är då mycket lättare att tala förstånd med). Förmaningar tjänar till inget, stränghet hjälper för ögonblicket (herregud, hur många gånger har jag inte tvingat mig att vända tillbaka efter paraplyt som blev hemma, brevet som skulle i lådan, spannen som skulle till mjölkbutiken). Men mitt komihåg är blankt och troskyldigt i ögonen som ett förorättat barn: jag kan ju inte rå för att jag inte mindes. Och för att barnet inte ska skrämmas av övermäktiga fordringar och fly in i lögn, och för att jag inte ska stirra sönder mitt polisöga har jag gått in för taktiken att överse, åtminstone skenbart.

Om ändå de större tingen skulle vara vänskapligt sinnade! När jag tre gånger underlåtit att sända Birgittas terminsavgift, trots påminnelse, och fjärde gången lika oskyldigt går förbi posten ger jag minnesbarnet en sorgsen kram ungefär som när en unge haft sönder en meissentekopp. Mera vågar jag inte. De små sakerna låtsas vi inte om (det har hänt att jag på väg till biblioteket i största hast gläntat på kappan: har jag kjolen på mig? Vanehandlingar är de mest förrädiska).

Och så fort den minsta lilla förbättring kan

iakttas, det vill säga när jag utfört ett uppdrag från början till slut utan att avbryta och överge uppmuntrar jag (tänk att jag verkligen räknade tvätten, skrev notan, fint, fint!). Det går lugnast så, och möjligen vinner resultatet. — Jag vet ändå inte. Ett barn uppfostrar man i alla fall med vissa förväntningar. Och, även om man har svårigheter, med lit till växtkraften. För mig finns ingenting större att hoppas än att till vilket pris som helst, och så länge det går, bibehålla status quo.

Efter vad jag tyckt mig märka förändras tillståndet från månad till månad, men rätt så långsamt och kamuflerat av de sju och sjutti förlåten. Så där som när gråa hår behändigt listar sig in bland andra och ser ut som bara solblänk i den rätta milda spegeln.

Ja, och för det tredje. Jag har ett behov av att så exakt som möjligt ge form åt det som ingen form har. Jag har i alla fall engång haft en hjärna som kunnat inhämta och smälta, inte bara spotta ut och vägra nytt. Inne i stubben är maskgångar och söndermalet trä. Men kanske det ännu i barken, i formen, finns någon pålitlighet att rädda.

Det är inte alls säkert att jag kan. Också här gäller det att ha flerfaldigt i huvudet. Plötsligt, när

INGENTING OVANLIGT

SOLVEIG VON SCHOULTZ framträder i denna långtifrån vanliga bok som en lyhörd, intuitivt säker berättare — en människa och kvinna som varsamt men ändå djupgående demonstrerar några medmänniskors svårigheter och väsentliga livsproblem.

RINGEN — berättelsen om slitna efterkrigsnervor och vardagströtthetens djävulska minnesförklamation — är en suggestiv och intensivt upplevd novell. »Vem vill dansa med Marianne?» är en mjukt och förståelsefullt genomförd studie i erotisk mindrevärdeskänsla. Och »Resan», den längsta berättelsen, är kanske skriven med än större säkerhet och känsla för de intimaste skiftningar i ett ömtåligt förhållande mellan två makar.

TILLSAMMANS bilda dessa tre långa berättelser genom författarinnans djupt personliga stil en helhet, sällsynt rik på både känsla, intelligent analys och kvinnlig erfarenhet. »Ingenting ovanligt» är en djärv, öm och levande bok — ett verk av fin konstnärlig halt.

HOLGER SCHILDTS FÖRLAG

facsimile ntamo 2013

9 789522 152961 >

www.ntamo.net